

Glada nyheter

Jeepen slukade mil efter mil, och ingen kunde tro att Igor nyss hade fått sitt körkort. Han styrde jeepen lika säkert som Vic själv. Han kände sig hemma bakom ratten, precis som med allt mekaniskt. På några månader hade det växt fram en stark och ömsesidig vänskap mellan de båda männen. Igor passade helt enkelt in i sammanhanget. Och Vic var alltid den tålmodiga och hjälpsamma vännen som Igor såg upp till. Vic å sin sida betraktade Igor som sin egen bror som, om han bara fick en chans, skulle klara sig bra. Ja, Vic tänkte ibland för sig själv att Igor var för bra för att vara sann. "Hur mycket tur får man ha egentligen?" hade han en gång frågat Helen. "Här väljer vi ut Igor och hans grabb helt på måfå, ja man kan säga att vi köpte grisen i säcken, och så visar han sig vara en riktig pärla."

"Tur?" hade Helen invänt. "Kallar du det för tur? Victor Manners, nu förvånar du mig!"

"OK, jag menar naturligtvis inte tur i den vanliga bemärkelsen. Jag menar...ja du vet vad jag menar. Jag menar naturligtvis som du, att Gud har haft sin hand med i detta."

Under tiden Vic påminde sig det här samtalet funderade han över hur han skulle formulera en fråga han gärna ville ställa till Igor. Till slut bestämde han sig för att fråga lika rakt på sak som Igor själv brukade göra. "Igor", sa han, "Det här är en personlig fråga. Och du behöver inte besvara den om du inte vill. Var du med i någon kyrka hemma i Ungern?"

Igor var tyst ett ögonblick. "Nej, egentligen inte", svarade han. "Jag blev...hur säger man...döpt när jag var en liten baby. Och jag gick till kyrkan när Franz och Mara döptes. Det är allt."

"Då vill jag ställa en ännu mer personlig fråga. Tror du att Jesus Kristus är Guds son?"

Den här gången följde en lång tystnad. "Jag vet inte", kom svaret till slut. "Jag vet inte. Och jag har aldrig tänkt så mycket på det. Inte förrän jag kom till ert hem. Nu tänker jag på det. Du kanske kan berätta för mig någon gång?"

"Naturligtvis", svarade Vic. "Men tro inte att jag försöker tvinga dig att lyssna. Nej, det vill jag inte."

"Jag tycker om att prata om dom här sakerna", försäkrade Igor. "Jag har funderat på att köpa en egen Bibel. Men jag vet bara inte var nånstans jag ska börja läsa. Det är svårt."

"Jo, det är svårt", höll Vic med, "men jag kan hjälpa dig, om du vill."

"Gärna!", svarade Igor med ett leende.

Nu var jeepen redan inne på Manners privata väg och styrdes försiktigt fram utmed de ganska primitiva hjulspår som ledde fram till boningshuset. Till slut var de framme vid ingången, och som på en given signal tycktes huset explodera. Folk störtade ut ur varje dörr. Helen, Franz, Merton och Betty, alla rusade fram till jeepen och Helen viftade med ett telegram i handen. "Telegram till Igor", hojtade hon.

På ett ögonblick var Igor ute ur jeepen. Han grep tag i kuvertet och slet upp det. Högt läste han: "Hustru och dotter kommer med flyg tisdagen den 11 klockan 10. Ordna med möte vid planet och underrätta sedan oss." Längst ner stod namnet på den man som några gånger tidigare hade skrivit till Igor.

"Tisdag!" utbrast Igor. "Det är ju idag!"

“Men idag är det ju tisdagen den fjärde”, rättade Vic honom. “Det betyder att du har exakt en vecka på dig att bli klar.”

De bjöd in Igor i huset. Maten stod redan på bordet. Men hur hungrig han än var kunde Igor inte äta särskilt mycket. Mara och Ilka. Ilka och Mara! Snart kommer dom! Detta var alldeles för bra för att vara sant! Mitt i all uppståndelsen hörde han Vic säga, “Igor, jag vågar inte skicka iväg dig ensam till Sydney. Du kan köra vilse och aldrig mer hitta tillbaka. Jag, du och Franz åker dit tillsammans nästa måndag för att möta dem. Vi sover över till tisdagen och om vi stannar till onsdagen hinner vi visa dem lite av stan också. Vad tror du om det?”

Igor Cordas kunde inte svara. Han bara nickade på huvudet. Men hans tårfyllda ögon vittnade ändå om hans tacksamhet över arrangemanget.

Aldrig tidigare hade man sett maken till förberedelser på gården. Varje ögonblick användes för att få allting klart. Bara de allra viktigaste göromålen på gården, som mjölkningen, tilläts avbryta arbetet. Renoveringen av huset, som hittills pågått i den takt Igor hunnit med på sin fritid, blev nu huvuduppgiften. Och de båda männen arbetade ofta till långt in på natten. Merton och Franz fick också hjälpa till när de kom hem från skolan.

Huset skulle renoveras både in- och utvändigt. Men inte nog med det. Så fort ett rum var klart kom Helen dit och gjorde sådant som bara en kvinnas hand kan få till. Fina gardiner med volanger sattes upp i fönstren och linoleumgolven fick nästan mirakulöst en vacker glans. Mattor kom fram ur sina förråd och prydde golven. Dammet försvann ur alla vinklar och vrår. Vasar stod plötsligt på plats och väntade på att fyllas med blommor i lagom tid tills de nya gästerna flyttade in. Ingenting förbisågs. Trädgården runt huset rensades från ogräs och nya växter planterades i de uppgrävda rabatterna.

Mitt i alla förberedelser kunde man se Igor och Franz, i synnerhet den förstnämnda, antingen arbeta som besatta eller också stå stilla som statyer och bara stirra ut i tomma intet. Och snart visade sig fler symptom. Igor drabbades av sömnsvårigheter. Något som i sin tur ledde till att han under dygnets vakna timmar blev tankspridd. En gång när han klev av traktorn för att gå och äta lunch lät han motorn stå på och sjunga sin sång. Och hade det inte varit för den unga Mertons uppmärksamhet hade han vid något tillfälle mjölkat samma ko två gånger. Ja, d.v.s. om inte kon själv protesterat.

Franz hade också förändrats. Han som alltid brukade vara så pigg och aktiv i skolan verkade slö och likgiltig. Och inte så sällan kom läraren på honom där han satt med en frånvarande blick utan att säga något. Men han påpekade inget för han visste att Franz inte var i klassrummet utan långt, långt borta, i Österrike, eller i ett flygplan, eller kanske på väg till Sydney. Om inte fysiskt så ändå mentalt.

Läraren insåg naturligtvis att Franz inte var i form för att lära sig något så banalt som matematiska formler, eller för att sätta sig in i den engelska grammatikens slingrande regler. Precis som hela staden kände läraren till allt om vad som skulle hända. Som det alltid är i mindre samhällen på landsbygden, alla känner allt om alla och man delar både glädje, spänning och sorg. Och nu var alla glada för Franz skull. Trots att det bara var fyra månader sedan de kom till trakten visste alla vem Igor var, och alla barnen visste vem Franz var. Och nykomlingarna i sin tur kände redan förvånansvärt många.

Äntligen blev det måndagen den 10 augusti, och det behöver inte sägas att Igor och Franz var vakna innan den första fågeln hade stämt upp sin sång. De behövde ingen väckarklocka för att vakna. Åtminstone Igor hade knappast fått en blund i ögonen, och när han väl slumrade till dök hans märkliga drömmar upp igen. Men i dem alla skymtade han ansiktena av hans älskade Ilka och dottern Mara.

Så fort mjölkningen och frukosten var avklarade var de beredda att ge sig iväg. Packningen slängdes in i bagageutrymmet på personbilen, man vinkade farväl och iväg bar det. Det kan knappt vara sant, sa Igor för sig själv. Ilka och Mara befinner sig fortfarande hundratals mil bort, ändå är de nästan här. Med de här tankarna i huvudet vände han sig ivrigt mot Vic.

“Vic”, sa han med en röst som bubblade över av entusiasm. “Det är så spännande att jag har insekter i magen igen.”

“Fjärilar, farsan”, rättade Franz honom med ett glatt flin.

“Varför kallar du mig ‘farsan!’?” Igor visste inte riktigt om han skulle känna sig förolämpad eller inte. “Är det inte ett ohövligt ord du använder? Vänta bara tills mamma kommer...”

Men Vic grep in och snart log Igor igen. Och han hade i själva verket inte känt sig förolämpad. Det fanns nog ingenting som hade kunnat få Igor fönärmad den här augustimorgonen när han stod inför den mest spännande händelsen i sitt liv.

“Vic”, sa han med ett plötsligt allvar, “Det känns så underbart att jag inte tror det finns något liknande ens i din Bibel.”

“Åh, var inte för säker på det”, svarade Vic. “Jag tror jag kan ge dig exempel på något liknande.”

“Verkligen?” utbrast Igor.

“Jo, de senaste dagarna har jag tänkt på att det vi upplever nu faktiskt liknar en händelse som Bibeln berättar ganska mycket om. Bara att den händelsen sker i så mycket större skala. Om du vill kan jag förklara lite närmare.”

Igor nickade och hoppades att han skulle förstå. Fast just nu tycktes det vara en gåta som han inte kunde lösa. Och han tänkte för sig själv att Vic ibland glömde bort att han inte behärskade språket särskilt väl. Men allteftersom han lyssnade förstod han bättre vad det handlade om.

“Du väntar på att Ilka och Mara ska komma ner från molnen. Vi väntar på att Jesus ska komma tillbaka till den här jorden. Bibeln berättar att ‘Herren själv stiger ner från himlen’.¹ Du har förberett dig i veckor på att välkomna dina kära. Vi har fått uppmaningen i den boken att också vara beredda: ‘Därför måste också ni vara beredda, ty när ni minst väntar det, då kommer Människosonen’.²”

“När Ilka och Mara kommer”, fortsatte Vic, “då kan man säga att ni har blivit återförenade. När Jesus kommer då kommer våra kära anhängare som avlidit att återförenas med oss. Som det står i Bibeln: ‘Ty när Herren själv stiger ner från himlen och hans befallning ljuder genom ärkeängels röst och Guds basun, då skall de som är döda i Kristus uppstå först, och därefter skall vi som är kvar i livet föras bort bland molnen tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och sedan skall vi alltid vara hos honom’.³”

“Igor, om någon hade kommit till gården den här sista veckan, då hade dom förstått att vi väntade på någon väldigt viktig person. Överallt syntes tecken på att någon skulle komma. Alla var upptagna med att renovera och städa. Och det är precis som det kommer att vara innan Jesus kommer tillbaka. Det står i Bibeln att ‘budskapet om riket skall förkunnas i hela världen och bli till ett vittnesbörd för alla folk. Sedan skall änden komma’.⁴ Mening med det programmet är att städa upp hela världen.”

Igor nickade allvarligt. “Jag förstår vad du menar”, sa han.

“Och Jesus berättade för människorna om den sista tiden och om de tecken som först skulle visa sig. Och de flesta av de tecknen har redan uppfyllts. Budskapet om riket har nästan nått hela världen. Vi tror att slutet är väldigt nära.”

Vic tittade på Igor. Han såg rakt fram. “Vic, sa han, “Jag hörde aldrig om detta när jag bodde i Ungern. Jag fann dig i rätt ögonblick och jag måste berätta för Ilka om allt detta.”

“Tror du hon är intresserad?” undrade Vic.

“Jag vet inte Vic. Jag vet inte.” Och Victor Manners tyckte han uppfattade en ton av tvivel och fruktan i sin väns röst.

¹ Första Thessalonikerbrevet 4:16.

² Matteusevangeliet 24:44.

³ Första Thessalonikerbrevet 4:16,17.

⁴ Matteusevangeliet 24:14.

I konflikt med lasen

Överallt där bilen for fram iakttog Igor och Franz förtjust de vyer som hela tiden öppnade sig för dem. Och ibland undrade Vic varför inte han var lika entusiastisk som de. Men insåg naturligtvis att det måste bero på att han hade sett landskapet otaliga gånger tidigare. Han insåg också att Igor och Franz hade sett så lite av Australien att varje kurva de passerade gav dem något nytt och spännande att se, hur vardagligt det än var för honom själv.

Men under tiden de susade fram utmed motorvägen fick den rent iakttagande sidan av resan ibland ge vika för spekulationer. Var befann sig Ilka och Mara just nu? Hur snart skulle de vara här? Hur långt var det från flygplatsen till hotellet där de skulle övernatta? Och vart skulle de åka på sightseeing?

Framåt eftermiddagen hade bilen redan förenat sig med förorternas ändlösa bilkaravaner. Vic tog över ratten efter Igor och slingrade sig fram genom en labyrint av gator och längs innerstadens anrika byggnader, och kom till slut fram till det hotell där han och hans familj brukade sova över när de var i Sydney. Innehavaren och hans hustru var ursprungligen landsbygdsfolk. De hade ägt en stor affär i Trenton, bara ett par mil från Milltown. Det var trevligt att förnya bekantskapen igen. Och Franz och Igor blev lika varmt välkomnade som Vic. I synnerhet när paret Günther fick veta varför de kommit.

Vic, Franz och Igor tvättade av sig vägdammet och gav sig ut för att titta på staden. Men trafiken hade inte precis någon lugnande inverkan på Igors redan spända nerver. Franz, däremot, skrek av förtjusning över de långa raderna av skinande bilar, och över de väldiga elephantlika bussarna som tycktes lunka fram i kolonn tills de en efter en svängde av åt olika håll. Och tänk så spännande det såg ut när poliserna stod i gatukorsningarna och med majestätiska rörelser dirigerade trafiken iförda sina långa vita handskar. Igor var mer intresserad av parkernas buskar och träd och längtade efter att en dag kunna inspektera dem alla lite närmare. Men plötsligt var det något som fångade hans blick och grep tag i hans hjärta. De hade kommit in i den delen av staden där man tycktes ha specialiserat sig på lantbruksmaskiner. Och genom ett stort skyltfönster fick han syn på den förnämligaste utställning av lantbruksutrustning han någonsin skådat. Traktorer och schaktmaskiner i alla storlekar och modeller. Kultivatorer, skördetröskor och många ännu mer förunderliga ting som han inte ens visste vad det var för något. Men det blev ändå kärlek vid första ögonkast. Det var här och nu som Igor bestämde sig för att han en dag skulle ha en egen gård och äga en egen traktor. Men hur skulle han kunna veta att bara halva den drömmen någonsin skulle gå i uppfyllelse?

En tjusigt röd och gul traktor fångslade honom särskilt och han suckade djupt.

“Vic”, sa han lite försiktigt, “ska vi inte gå in och titta lite på dessa fina traktorer? Vic var tillmötesgående nog och stannade bilen. När de kom in i byggnaden kom en välklädd försäljare fram och erbjöd sin tjänst. “Min vän är mäktat imponerad av era lantbruksmaskiner”, förklarade Vic, “men jag är rädd för att han inte kan köpa något just nu. Men vem vet hur det kan bli en dag. Eller vad säger du Igor?” Och i samma ögonblick klappade han sin vän på axeln.

“Åh, Vic”, sa han, “Maskinerna är så fina att jag vill köpa allihop. Men jag är så – hur säger man i ert land? – så pank.” Försäljaren skrattade med de andra. Men han visade dem ändå välvilligt

runt. Igor satte sig framför spakarna på traktorerna och klev sedan upp på en skördetröska och vred på handtagen, tryckte på knapparna, lade i växlarna och hade i största allmänhet en fantastisk eftermiddag. Detta var sightseeing när den är som bäst!

Till slut var de tvungna att ge sig iväg. Eller rättare sagt, Vic och Franz fick slita Igor från maskinerna med hjälp av den taktfulla försäljaren som hela tiden tittade på klockan. Men han fyllde ändå Igors villiga händer med den ena broschyren efter den andra. Och med famnen full gav sig även Igor till slut i väg. Men borta vid bilen väntade ett stort problem.

En lång och kraftig polis hade parkerat sin motorcykel framför deras bil och höll just på att skriva upp siffrorna på registreringsskylten.

“Hallå”, sa Vic, “vad har jag gjort?”

Polisen vände sig om och betraktade trion. “Jaså, ni är från landet”, sa han. “Ni kanske inte har sånt här hemma i Hästveda, va?” Han pekade på en stor skylt som tydligt visade att det var parkering förbjuden mellan kl. 12 och 18 och att bilar som bröt mot bestämmelserna riskerade att transporterats bort.

“Nej, det har vi inte”, svarade Vic, “fast vi kommer inte från Hästveda heller. Men hur kunde du veta att vi är från landet?”

Det stränga ansiktet ovanför anteckningsblocket slappnade av något. “Min bästa herre”, sa polisen, “när du kommer hem, var du nu än bor, så ta dig en titt i spegeln. Men innan du tar av dig hatten. Det är bara folk från landet som har såna där breda brätten på sina hattar.”

Vic tittade på Igors hatt, och Igor tittade på Vic's. Var brättena bredare än de som folket i stan hade? Kanske, men i så fall var skillnaden ytterst marginell. Den här polismannen måste vara detektiv som kunde lägga märke till så små skillnader!

“OK”, fortsatte polisen, fortfarande med pennan över anteckningsblocket, “men ska du inte försöka prata dig ur det här, som folk brukar?”

“Jag är rädd för att jag inte har så mycket att säga”, svarade Vic. “Du har tagit mig på bar gärning och jag måste erkänna att jag brutit mot lagen.”

“Va, det här slår allt!” utbrast lagens förlängda arm. “Jag trodde att du skulle dra åtminstone nån historia, och så bara erkänner du allt.”

“Det är inte mycket annat att göra”, svarade Vic. “Hur mycket får jag i böter? Men jag behöver väl inte komma tillbaka för nån rättegång bara?”

“Har du någon advokat?” frågade polismannen.

“Nej, tyvärr inte”, svarade Vic, “jag har aldrig varit i klammeri med rättvisan tidigare.”

“Det där säger alla”, invände polisen, nu i lite vänligare ton, “fast du ser förstås inte ut som en förhårdad brottsling och därför kanske vi kan säga så här: Om du inom en minut får den där skrothögen till bil som blockerar vägen utom synhåll, kanske jag inte skriver upp registreringsnumret. OK?”

“OK”, sa Igor, som nu för första gången lade sig i samtalet. Och med det hoppade alla tre in i bilen och var runt hörnet på 35 sekunder enligt konstapelns klocka.

“Australier är dom tokigaste människor jag mött”, sa Igor när de efter en stund kunde andas ut. “Dom skämtar med poliser och när de gjort något fel skrottar polisen och säger att om dom bara får skrothögen till bil utom synhåll slipper dom böter. Jag förstår inte detta.”

“Fast det är egentligen inte så svårt att förstå”, menade Vic. “Det är en del av vår kultur. Vi betraktar inte poliser som svurna fiender. Och i skolorna får barnen lära sig att betrakta dem som sina vänner. Poliserna åker ut till skolorna och talar om trafiksäkerhet och om hur man ska uppträda för att undvika faror, eller om hur man ska bete sig om man råkar bli inblandad i en olycka.”

“Då är det ingen som är rädd för polisen i Australien”, frågade Igor.

“Nja, det skulle jag nog inte säga”, svarade Vic. “Tänk bara på mig just nu. Jag var inte direkt rädd för polismannen, men jag var rädd att han skulle bötfälla mig för att jag hade brutit mot parkeringsbestämmelserna. De enda som behöver vara rädda för polisen i det här landet är de som bryter mot lagen.”

Igor nickade som tecken på att han förstod.

“Man skulle kunna säga att det är likadant med Guds lag”, fortsatte Vic, “Guds lag gavs för att hjälpa oss, inte för att skrämja oss. Det enda vi behöver vara rädda för är konsekvenserna om vi har brutit mot lagen. Bibeln säger att Guds lag, eller de tio buden som vi kallar den ibland, ska bestå för alltid. Han påminner också sitt folk, dvs. dig och mig, om att ‘Synd är laglöshet’.”⁵

“Du menar att Gud säger att vi måste hålla buden? Och att om vi bryter mot buden syndar vi?” frågade Igor.

“Alldeles riktigt”, svarade hans vän. Han säger också att om det inte finns någon lag, då finns det heller inte någon synd.”

“Naturligtvis förstår jag det Vic. Men varför talar du om detta för mig? Det bara måste ju vara så.”

“Jag nämner det bara därför att en del människor påstår att Guds lag avskaffades när Jesus dog på korset. Men jag kan inte tro det”, svarade Vic med övertygelse. “Som jag ser det, och som också Bibeln säger, så hjälper oss lagen att förstå vad synd är för något.”⁶

Igors ögon lyste upp. “Då är det mycket enkelt Vic. Jag håller Guds lag och sedan är jag beredd att vara med i himlen, eller hur?”

Vic klappade sin vän på armen. “Nej, riktigt så enkelt är det inte Igor. Bara Jesus Kristus kan rädda oss från våra synder. Men om vi älskar honom så kommer vi att hålla hans bud.”⁷ Men vi kanske kan tala mer om detta senare. Nu är vi framme vid hotellet och det är dags att äta kvällsmat.”

Efter kvällsmaten förklarade Vic att han tänkte gå och lägga sig tidigt. Och det dröjde inte länge innan han sov sin djupaste och ljudligaste sömn. Men för Igor blev det inte mycket sömn den här natten. Nästa dag var ju den mest spännande i hela hans liv. Och i fantasin var han redan där. Det kom att bli en dag han aldrig skulle glömma.

⁵ Johannes första brev 3:4.

⁶ Romarbrevet 3:20.

⁷ Johannesevangeliet 14:15.

Återföreningen

Franz var den första som vaknade. Fastän han knappast hade kunnat sova på hela natten slumrade Igor till vid sextiden på morgonen. Han missade nästan frukosten och såg ganska generad ut när han kom in i matsalen, bara fem minuter innan borden skulle dukas av.

Men han hade knappast brytt sig även om han hade missat måltiden. Den sista tiden hade ändå nästan bara petat i maten och suttit frånvarande, som om hans tankar varit långt borta. Hur vällagad och välsmakande maten än var fann han det svårt att svälja. Det stod klart för Vic att även om Igor rent fysiskt var närvarande var han långt borta i tankarna. Helt korrekt gissade Vic att Igors tankar var någonstans högt upp över mellersta Australien, i ett flygplan som höll på att avverka den sista sträckan till Sydney.

När Igor hade avslutat sitt låtsasätande märkte han att Vic var borta. Men i samma ögonblick kom han tillbaka. "Igor, jag har just ringt flygplatsen", sa han, "planet kommer inte förrän vid middagstiden."

"Men det skulle ju vara framme klockan 10!" sa Igor modfällt. "Vad har hänt?"

"Ta det lugnt farsan", sa Franz, "det är förmodligen bara motvind eller nåt sånt."

"Naturligtvis är det nåt", sa Igor i det han höjde rösten, "men vad betyder 'motvind'? Och kalla mig inte 'farsan'!"

Vic förklarade vad motvind var för något, men Igor hörde inte ett ord.

På tiotusen fots höjd över det böljande landskapet gled ett stort fyrmotorigt plan med lätthet fram genom luften. Inuti planet befann sig ett sjuttioal personer, de flesta kvinnor, ett dussintal barn och några enstaka män. Två av dessa människor är av särskilt intresse för oss. Nämligen Ilka Cordas och hennes dotter Mara. Det är nästan tolv månader sedan de sett Franz och Igor. Och det är med stor otålighet de väntar på att få träffa sina kära igen. Nu och då tittar någon av dem ut genom fönstren och ser kullarna långsamt fara förbi. Det kändes nästan som om de hade kunnat springa fortare, trots att det nyss hade meddelats över högtalarna att planet i själva verket flög i 275 miles i timmen. Men det sa dem inte särskilt mycket. När det översattes viskade Mara till sin mamma, "Hur många kilometer är det?"

I kabinen hördes ett enda sorl av röster, precis som det hade hörts under hela resan. Där talades minst sex olika språk, och flygvärdinnorna var nästan de enda som kunde engelska. Ungerska, polska, franska, holländska, tyska och bulgariska röster ljöd samtidigt och oupphörligt i öronen. Även om det stora flertalet av passagerarna var från Ungern var inte alla flyktingar. Och bland de sex nationaliteterna som fanns representerade var det inte alla som talade samma språk. Men flera kunde både två och tre språk, och försöken att lära sig varandras språk fick tiden att gå. Och flygvärdinnorna försökte också dela med sig av engelska språket till sina skyddslingar. Så gick tiden och snart meddelades att de skulle vara i Sydney om tre timmar.

Minuterna segade sig fram och Ilka och Mara hade bara en sak i tankarna, det ögonblick de återigen skulle få omfamna sina kära! Glömda var den fasansfulla flykten från Ungern, Maras livshotande sjukdom, de irriterande förseningarna och besvikelserna. Under det planet fortsatte sin färd i det strålande solskenet såg de bara framåt.

Allteftersom de sista milen avverkades övergick mumlet till ett surrande, som blev till ett sorl, som snart övergick till ett pladdrande och som så småningom lät som ett enda stort oväsen. Till slut formligen skrek passagerarna till varandra i upphetsning. Nästan alla hade någon eller några som väntade på dem. Och även de som inte hade någon som mötte dem drogs med av stämningen och började också skratta och ropa om vartannat.

Ilka tänkte på Franz. Hade han förändrats? Skulle han fortfarande retas med Mara? Var han fortfarande hennes pojke? Åh, som hon hade avskytt att skiljas från honom!

“Vi är framme i Sydney om en halvtimme”, meddelade nu andrepiloten över högtalarna. Flygvärdinnorna försökte översätta till dem som förstod franska. Och genom teckenspråk och vidare översättning från språk till språk nådde nyheten ut.

Igor gick fram och tillbaka utmed tullens avspärrning. Otålig? Nej, det var inte rätt ord. Han var mer än otålig. Han var som ett rastlöst lejon i en bur och Franz hade aldrig sett sin pappa så förvirrad och frånvarande. Han hade alltid betraktat sin pappa som en stillsam och osentimental människa, även om han som nioåring inte använde just de orden. Det här var en ny sida av sin pappas personlighet som han upptäckte. Men samtidigt kunde han förstå honom. Han upplevde själv något liknande. Känslor väcktes till liv inom honom som han inte förnummit sedan den gången han roddes över floden från Ungern till tryggheten i Österrike.

Det var något som rörde upp Franz inre och som fick hans knän att kännas som vatten och hans ben som bly. Han förstod inte riktigt vad det var som skedde inom honom. Han gick bort till sin pappa och utan ett enda ord, och utan att ens titta på varandra, tog far och son varandras händer, och som av en märklig tillfällighet glimmade det till i ögonen på dem båda. Franz tog fram näsduken med den lediga handen och snöt sig kraftigt. Och ett par tårar syntes trilla nerför Igers kinder.

Vic Manners som stod en bit därifrån kände en klump i halsen och vände sig om och gick mot utgången för att få lite frisk luft. Men just när han var på väg ut fick han se ett plan sätta ner noshjulet på landningsbanan och vände i dörren. Han utgick från att det var planet de väntade på, och en röst genom högtalarna bekräftade hans misstankar. Om bara några minuter skulle den lyckliga återföreningen svetsa samman den splittrade familjen och återställa familjelyckan för dessa fyra personer i en grad som de aldrig hade kunnat drömma om.

Det väldiga planet rusade fram utmed landningsbanan, saktade in och taxade så småningom fram till terminalen. Inne i byggnaden steg ljudnivån tills den nådde styrkan hos en blåsorkester, eller ett stormigt FN-möte. Den mobila trappstegen kördes fram, dörrarna öppnades och en och en, eller två och två kom passagerarna ut och tog sig försiktigt nerför trappstegen. Det tycktes uppstå lite problem när flygvärdinnorna försökte motverka trängsel i utgången. Alla ville först ut, och vem kunde anklaga dem för det?

“Där är dom!” skrek Franz.

“Tack gode Gud”, mumlade Igor tyst. Rösten svek honom just när det kändes som om han helst av allt velat skrika högt.

Två minuter senare var fyra personer inne i en enda stor omfamning. De skrek, skrattade, pratade och grät om vartannat. Men det var ingen som tog minsta notis om dem. Scenen upprepades över hela ankomsthallen. Igor och hans familj var inte de enda som firade en lycklig återförening den här soliga vårdagen år 1957.

När de lugnat ner sig något kom Igor att tänka på Victor Manners och såg sig om. Han vinkade till Vic att komma och presenterade honom för Ilka och Mara i en blandning av ungerska, österrikiska och engelska. Och Ilka och Mara skrattade som alla de andra. De skakade hand med varandra och t.o.m. Igor skakade hand med Vic. Därefter kysste han Ilka och Mara igen.

Lyckligtvis hade det mesta av tullformalitetserna klarats av under mellanlandningen i Darwin, och därför var det bara några mindre detaljer kvar. Under tiden Ilka fyllde i det nödvändiga formuläret höll Igor hårt om hennes lediga arm, som om han var rädd att hon skulle komma ur hans grepp och försvinna. Och med den andra handen höll han sin dotters hand.

Detta var ett ögonblick Victor Manners aldrig skulle komma att glömma. Dessa människors återförening påminde honom om den stora återförening av anhöriga och vänner som inträffar när Jesus Kristus kommer tillbaka. Han kom att tänka på en text i Paulus första brev till de kristna i Thessalonike, "Ty när Herren själv stiger ner från himlen och hans befallning ljuder genom ärkeängelns röst och Guds basun, då skall de som är döda i Kristus uppstå först, och därefter skall vi som är kvar i livet föras bort bland molnen tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och sedan skall vi alltid vara hos honom."⁸

Den ena texten ledde till den andra, och strax tänkte han på en där det står, "Vi skall inte alla dö, men vi skall alla förvandlas... Detta förgängliga måste kläs i oförgänglighet... då blir det så som skriftordet säger: Döden är uppslukad och segern är vunnen."⁹ Vic Manners tänkte för sig själv att vad han just bevittnat var en bra bild på denna slutliga återföreningen då de som fortfarande lever ska få möta dem som avlidit. Men samtidigt insåg han att den lycka och glädje han sett här på flygplatsen ändå bara var en svag bild på vad de som älskar Gud ska uppleva på den kommande stora återföreningens dag. Och den lyckan tar dessutom aldrig slut.

Vic var vanligtvis inte någon dagdrömmare, men han hade påverkats av all den hänförelse han just nu omgavs av. Men som han stod där djupt försjunken i sina tankar fördes han plötsligt tillbaka till verkligen av att någon ryckte honom ivrigt i armen. Det var Franz. Han var alldeles blek i ansiktet och hans blick var orolig. "Fort farbror Vic", sa han med hes röst, "Mara mår dåligt. Jag tror hon är död."

Vic vände sig om och fick syn på en grupp människor böjda över ett barn som låg utsträckt på golvet. Han såg Ilka Cordas räta på sig och vända sig bort från de andra med händerna för ansiktet, samtidigt som hon grät hejdlöst.

"I den återförening som jag tänker på", tänkte Vic för sig själv, "kommer i alla fall ingen att säga 'Jag är sjuk'."¹⁰

Hämta hem kapitel 11-13:

http://www.hoppetsrost.org/public/Journey_to_Hope/Hoppets_Resa_Kap_11-13.pdf

⁸ Första Thessalonikerbrevet 4:16,17.

⁹ Första Korinthierbrevet 15:51:54

¹⁰ Jesaja bok 33:24.